SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

CLEMENTIS PAPÆ XIII. ALLOCUTIO

Habita in Conſiſtorio Secreto
Nonis Maii MDCCLX.

ROMÆ MDCCLX.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ.

37

Digitized by Google

Digitized by Google

VENERABILES FRATRES.

NON opus eſſe credimus apud Fraternitates Veſtras multis verbis uti ad demonſtrandum, quo loco res eſſent in Inſula Corſicæ, cum jam inde a noſtri Pontificatus initio illuc ſtudia, & cogitationes noſtras, pro noſtri muneris debito intendimus. Verſabatur præſertim ante oculos noſtros nonnullarum Eccleſiarum infelix conditio ac prorſus miſeranda, quæ a ſuis Paſtoribus disjunctæ, multis, magniſque jam erant obnoxiæ malis, majoribus autem atque gravioribus expoſitæ, niſi aliquo Apoſtolicæ providentiæ remedio conſuleretur. Quare excogitandum & agendum aliquid duximus, quod & ad boni Paſtoris officium erga concreditum Nobis Dominicum gregem, & ad benevoli Patris animum in Genuenſem Rempublicam declarandum maxime pertineret. Cum tamen conſilia noſtra non æquis auribus exciperentur, libenter opportunam aliquam occaſionem expectabamus, rati fore, ut tandem aliquem ſollicitudinis noſtræ fructum conſequeremur. Sed cum malum in dies latius manaret, & fere ubique in illis Diœceſibus ſeſe diffunderet, veriti, ne ante Supremi Judicis oculos mora diuturnior in crimen ſocordiæ, ac negligentiæ Paſtoralis nobis commiſſi

officii converteretur, nonnullos Ven. Fratres noſtros Collegas veſtros S. R. E. Cardinales in conſilium adhibuimus, quibus labefactatum, deformatumque illic Eccleſiaſticæ rei ſtatum, & clamorem hominum ex omni ordine ad Nos confugientium, & ſummam, in qua verſabantur, rerum ad fidem & mores ſpectantium ignorantiam, Sacerdotum penuriam, Paſtorum inopiam, graviſſimaque inde exorientia mala, ac calamitates exponi mandavimus, ut, collatis conſiliis, quid facto opus eſſet, ſtatuerent, & quod in Domino expedire cenſuiſſent, Nobis referrent. Quouſque ſpes fuit illarum Diœceſum malis, periculiſque ſatis fore conſultum, ſi interim Vicarii conſtituerentur, qui animarum curam ſuſciperent, hanc ſententiam ſecuti ſumus; ſed cum eo res progrederetur, ut gravioribus malis efficaciora quoque remedia adhiberi deberent, concordibus ſuffragiis omnes cenſuerunt, Apoſtolicum Viſitatorem in Corſicam eſſe mittendum, qui coram perſpectis rebus omnibus & præteritis mederetur incommodis, reſque omnes ſic deinceps diſponeret, ut obſcuratum, atque obtenebratum illarum Eccleſiarum ſplendorem redintegraret, ac reſtitueret. Probavimus conſilium neceſſarium ac ſalutare, ſed ut benevolentiam noſtram, noſtrique Paterni animi benignitatem erga inclytam Genuenſium Rempublicam teſtaremur, utque Viſitatoris miſſio conjunctis ex utraque parte ſtudiis, quem optabamus, exitum feliciùs conſequeretur, illius Ducem, atque Senatum hanc noſtram deliberationem ignorare noluimus, expoſitis etiam rationum momentis, quæ illos facile impuliſſent, ut huic noſtro conſilio impenſius faverent, ſi eas æquioribus ac pacatioribus animis excepiſſent. Verum res ceſſit longe aliter ac ſperabamus, Noſque amoris in illam Rempu-

blicam

blicam noſtri fructum cepimus eum, quem minime oportebat. Grave enim, ac moleſtum eſt ex hoc loco commemorare reſponſum illud, quod a Senatu accepimus. Vos Vos, Ven. Fratres, pro Veſtra ſapientia, atque egregio erga hanc Apoſtolicam Sedem obſequio, & amore facile judicare potuiſtis, ſi forte illud in veſtras manus incidit, quàm aſperum fuerit, & quàm noſtram, & Apoſtolicæ Sedis dignitatem læderet, & a priſtina illa Genuenſium erga Prædeceſſores Noſtros fide & pietate diſcreparet. Quamvis ita ſe res haberet, adhuc tamen avita Genuenſium obſervantia erga Romanam Eccleſiam confiſi, eos, superna opitulante gratia, ſaniora conſilia ſuſcepturos ſperabamus, nec paſſuros rem æquiſſimam a ſe diutius fruſtra flagitari. Sed cum ea ſpes evanuiſſet, eaque Nos ſemper cura angeret, ſollicitoſque haberet, tot animas Divino redemptas ſanguine illic jacere miſeras, afflictaſque, & ſalutari doctrinæ pabulo, & Sacramentorum præſidiis deſtitutas, cumque multa gravia accidere, multa etiam graviora inſtare atque impendere nunciarentur, exquiſitis iterum Cardinalium ſententiis, effuſiſque precibus ad Divinam opem implorandam, ea, qua fungimur, auctoritate, Venerabilem Fratrem Noſtrum Cæſarem Creſcentium Epiſcopum Signinum a Nobis electum Viſitatorem ex Centumcellarum portu ſolvere, & in Corſicam trajicere imperavimus, quò eum divina protegente ope feliciter appuliſſe cognovimus. Quod quidem fecimus de ſola animarum ſalute ſolliciti, quæ, deficientibus præſertim Epiſcopis, noſtræ eſt Divinitus commiſſa curæ, & vigilantiæ. Itaque ea Viſitatori mandata dedimus, quæ ad ſpiritalem tantum illarum aut perditarum, aut periclitantium ovium ſalutem pertinerent, nihil præterea curaret, imo ſeſe abſtineret

neret

neret ab iis, quæ motus, turbaſque illic jamdudum exortas reſpicerent; audaciam verò, rapinas, injurias Eccleſiaſticæ immunitati inflictas, atque alia ab improbis ſparſa pravarum opinionum ſemina evelleret atque aboleret. Sumus enim Nos quidem Nobiſmetipſis coram Deo conſcii, ante cujus oculos omnia nuda & aperta ſunt, Voſque etiam latere non poteſt, Ven. Fratres, Nos ad avertendam ſolum animarum perniciem atque exitium, ad Dei gloriam procurandam, ad Paſtoris univerſalis debitum implendum omnia noſtra conſilia retuliſſe, hunc Nobis eſſe propoſitum finem cogitationum noſtrarum. At cum Genuæ renuntiatum eſt, Epiſcopum Viſitatorem Centumcellis ſolviſſe, & Corſicam petere, quo novo atque inaudito Edicto, quam indigno pietate hominum Catholicorum, quam injurioſo in hanc Divi Petri Cathedram, & in honorem ac dignitatem Epiſcopalem, quam in Nos, qui meritis licet imparibus Apoſtolorum Principis tenemus locum, contumelioſo, illi obſiſtere tentaverint Dux, Procuratores, atque Gubernatores Reipublicæ Genuenſis, jam probe noſtis, Ven.Fratres, ex pervulgatis ejuſdem Edicti exemplis: Refugit enim animus commemorare conſtitutum a Catholicis viris in Chriſtiana Civitate imperantibus eſſe præmium immani ſceleri, quo quis auderet in Epiſcopum, Viſitatoris titulo a Sede Apoſtolica inſignitum, ſacrilegas manus injicere, a quocumque loco abducere, in militum poteſtatem tradere Januam tranſmittendum; & ne quid deeſſet ad ſummam injuriæ acerbitatem, graviſſimas iis pœnas indictas eſſe, qui Viſitatoris dicto audientes eſſent, ejuſque mandatis quocumque modo parerent. Tantam in Deum atque Eccleſiam ſuam injuriam, atque tantam horum temporum iniquitatem, & Apoſtolicæ Sedis contemptum lacrymis quidem & luctu proſequimur, non tamen in eo ſolum occupa-

ti

ti illa negligere conſilia volumus, quæ & juſtitiæ, & ejuſdem Apoſtolicæ Sedis dignitati in Domino convenire, & rerum & temporum conditioni apta atque opportuna eſſe judicantur. Nullus Nos profectò labor, nullum periculum deterrere poterit a juſta Apoſtolicæ Sedis, & Eccleſiæ defenſione, & magno animo præclara illa Apoſtoli verba recolentes, beatos Nos putabimus, ſi quid patiemur propter juſtitiam. Sed quoniam, Venerabiles Fratres, Vos quoque in partem ſollicitudinis noſtræ vocati eſtis, & veſtra Nobis perſpecta eſt virtus, ſapientia, probitas, multiſque etiam rebus ſæpe aliàs probata fides, & ſtudium, quo Nobis in paſtorali noſtro munere præſto fuiſtis, eo Vos conſilio huc convenire juſſimus, ut in hoc quoque graviſſimo negotio ſententiam veſtram rogaremus, quam nunc libentiſſimè excipiemus, ſi quis veſtrum habet aliquid, quod conſulat, paratum ac meditatum. Cœterum de re tanta deliberaturi, ut ea, qua par eſt, utamini maturitate conſilii, volumus, ut ſinguli ſcripto tradatis ſententias veſtras, & ſincera mente, libero animo, prout in Domino expedire cenſebitis, aperiatis Nobis, quid Nos deceat agere, poſt eam, quam audiſtis, Edicti indignitatem. Ad Nos veſtra ſuffragia tranſmittetis, quàm citius fieri poterit, Deum Optimum Maximum interim enixis votis deprecantes, ut in Vos veniat Spiritus ſapientiæ, & intellectus, Spiritus conſilii, & fortitudinis, qui veſtras mentes dirigat, & Nobis ſtrenue opponentibus murum pro domo Iſrael præſto eſſe dignetur.

Digitized by Google

Digitized by Google